

TALÁLT VERS

Végh György

(1919–1982)

A HULLA-HORDOZÓK DALA

Orrunk elé kendőt kötünk,
a bűz még így is mellbevág, –
ez hát a földi börtönünk:
e bamba fő, e görbe láb?

Hajuk csak kóc, fejük viasz,
szemük halálba dermedt;
volt-ajkukon fagyott panasz:
jaj, ember voltam, emberek!

Ember volt ő is és vidám,
be sokszor leste kedvesét!
S most itt hever kábán-sután,
mint ócska lim-lom, nyútt szemét.

Volt néki lelke, Istenem,
szemében izzó, mint a szén?
Fejem lehajtom csöndesen
egy képzelt égi gyász-zenén.

Holnap talán ilyen leszek:
eggyédfagyott viaszdarab,
és visszakéred lelkemet
sötét-mezőjű ég alatt.

Tiéd az élet és halál,
miénk a szenvedés, a kín –
de rájuk balzsam enyhe vár
a nemlét könnyű habjain.

(1945)